

In objel je prvič v svojem življenju svojo ljubljeno mamico, po kateri je hrepenel tolika časa.

* * *

Toda le malo časa se je radoval Jakob svoje matere. Tretji dan je že spala večno spanje in peti dan so jo položili v hladni grob. Da je bilo vse lepo poskrbljeno za njeno dušo, se pač samo ob sebi razume pri taki hiši, kakor je bila Potokarjeva.

In ker ni živel Jakob dolgo pri materi, obiskoval jo je bolj pogosto, ko je spavala v črni zemlji. Pogosto je obiskaval njeno gomilo in molil tamkaj dolgo, dolgo — — —.

In ko je klečal na njenem grobu, zdelo se mu je, da zrè njene mile, blagohotne oči, da gleda njen resni obraz, in upognil je nekoliko glavo in molil še bolj goreče — — —.

„Jaz bom nesel venec.“

(Selko.)

Listje je rumenelo. Tupatam je potegnila mrzla jesenska sapa, stresla nekoliko listov in jih raznašala v divjem vrtincu daleč na okrog. Gori po vejah so posedale ptice, gledale željno tje proti jugu in čakale dneva, da se zberó in da poleté tje v gorke kraje.

V sobi pa je ležal bolan mali Jožek. Ptice so si želele iz mrzlega kraja doli na topli jug, a on je hrepenel, da bi smel zapustiti gorko posteljico in iti vun v prosto naravo, ki je lepa v vse oživljajoči pomladi, krasna v gorkem poletju, otožno veličastna v pozni jeseni in črna tedaj, ko se leskeče v brezštevilih sneženih biserih. Vun v prosto naravo si je želel. Saj se je bližal god vseh svetnikov — in ta dan bi bil nesel tako rad venec iz zadnjih jesenskih cvetlic na grob rano umrlega očeta.

Toda bolezen mu ni pustila, da bi zapustil gorko posteljico. — Kako naj vstane, ko je komaj premaknil bolno glavico?

A to je trdno upal, da bo nesel cvetlice na grob dobrega očeta, da bo molil ob gomili, pod katero spé skrbni oče. Ako mu je nekoliko odleglo, takoj je vprašal mater:

„Mama, kdaj pojdemo na pokopališče? Je venec že pripravljen? Veste, jaz bom nesel venec.“

„Le nekoliko še potrpi in ozdravel boš in tedaj boš olepšal očetovo gomilo.“

Toda mati sama ni verjela tem besedam. Bolezen je žugala, da ugrabi Jožka, da bo pohitel k očetu tje gori nad oblake, a ne samo na njegov grob.

Medtem se je približeval vedno bolj god vseh svetnikov in ž njim vseh vernih duš dan.

Jožku se je začelo zdravje vidno boljšati. Dasi še ni mogel zapustiti postelje, popraševal je vendar zopet in zopet mater, kdaj ponese cvetlice na grob, kdaj bodo prižgali lučice na grobu dobrega očeta.

„Le še nekoliko potrpi — kmalu boš ozdravel, in Anica ti bo nabrala cvetlic in spletla venec, da ga poneseš na pokopališče.“

Polagoma je mali bolniček popolnoma ozdravel. No, in dobra mamica ga je opomnila, naj se zahvali onemu, ki je gospodar zdravja in bolezni, življenja in smrti. In sklenil je svoje nedolžne ročice in povzdignil oči

proti nebu in se zahvaljeval dobremu Stvarniku. Poleg postelje pa sta pokleknila mati in sestra Anica. Tudi oni sta sklenili roke, in iz treh src je kipela molitev v zahvalo Vsemogočnemu, da ni dovolil kruti smrti, da bi pokosila nežno cvetko.

In Jožek je mogel zopet vun pod jesensko nebo.

Na praznik vseh vernih duš pa je stopal z materjo in s sestrico na pokopališče. V rokah je nesel zelen venec — spleten iz vedno zelenega mahu in poznih jesenskih cvetlic. Najlepši cvetki, ki ju je vpletel vanj, sta pa bili: hvaležnost in otroška ljubezen do nepozabnega očeta.

Prišli so na pokopališče. Vse polno je bilo ljudi. Tam je žalovala mati na grobu svojega deteta, tam je plakal zapuščen sin na gomili iskreno ljubeče matere. Tam zopet je krasila sestra grob bratu, ki jo je zapustil še v nedolžnih otroških letih, in pohitel tje nad oblake, da ga vsprejmo krilatci v svojo družbo.

Na grobovih so gorele lučice, brezšteviline lučice, kot so brezšteviline zvezdice, ki se leskečejo na višnjem oboku v jasnem poletnem večeru.

Med vrbami pa so stale temne ciprese in zelene vrbe žalujke. In pripogibale so se druga k drugi, kot bi si pravile velike skrivnosti, kot bi naštevale vse one, ki spé nevzdramno spanje v njihovih hladnih sencah.

Gori v zvoniku so peli zvonovi. Veličastno so se glasili in vabili prebivalce iz bližnjih in daljnih krajev, naj pohité nekoliko na kraj, kjer spé njih sorodniki, kamor ponesó prej ali slej tudi njih telesne ostanke. In množice so vrele od vseh strani skupaj. Staro in mlado, revno in bogato je hitelo na božjo njivo.

Naši znanci so prišli do gomile skrbnega očeta. Jožek je položil na grob zeleni venec in Anica je prižgala luči. Nato so pokleknili vsi na hladno zemljo in molili za večni mir umrlemu očetu.

Jožek pa je bil vesel, da se mu je izpolnila želja, da je mogel položiti venec na grob ljubljene očeta. Saj ubožec je bil še premlad, da bi mogel čutiti v vsej polnosti prebridko zgubo...

Bilo je 10. septembra.

(Črtica, zapisal F. S. Pavlétov.)

Bilo je desetega septembra letošnjega leta. Šola se še ni bila začela, vsaj pri nas ne, to vem prav dobro. Manjkalo je pa samo borih pet dni do njenega začetka. In to je prav dobro vedel Bajtov Tonček, ki je hodil letos že drugo leto, torej že star, izkušen učenec, ki ne rabi nič več tablice in abecednika, ampak že držalo in pisanke. Da je bil ponosen na to čast, je samo ob sebi umevno. Kdo neki pa nima vsaj nekoliko ponosa v svojem srcu?

O nikdo ni brez njega! Tudi oni mali, ki še skoro platno prodajajo, so ponosni na svoje prve hlačice, ponosni pa so tudi šolarčki, katerim visi na zamazani nitki že precej raztrgana gobica iz torbice. Kdo bi torej zameril potem Bajtovemu Tončku, ko je mislil, da je nekaj višjega, bolj učenega kakor oni z abecedniki?

Toliko manj pa še, če vam povem, da ni imel Tonček ovsene slame ali pa plev pod svojimi razkuštranimi lasmi. O nikakor ne! Saj je bil v šoli med boljšimi.